העוזרת המופלאה

סיפרו בשנת 1852

אסביורנסן ומואה

היה היה פעם מלך ולו בנים רבים. אינני יודע בדיוק כמה, אך לצעיר שביניהם לא הייתה סבלנות לשבת בבית והחליט ללכת ולנסות את מזלו בעולם הרחב. אחרי ויכוחים רבים המלך נתן לו ללכת.

אחרי שהנער הלך ימים אחדים הוא הגיע לביתו של ענק והשכיר את עצמו כמשרת. בבוקר הענק הלך למרעה עם העזים שלו ואמר לבן המלך לנקות את האורוות. "אחרי שתעשה זאת" אמר לו "אינך צריך לעשות יותר דבר היום, כי אני אדון נוח, ובכך תווכח מהר. אבל מה שאני מטיל עליך צריך להיות עשוי היטב. ותזהר: אינך רשאי להיכנס לשום חדר מלבד זה שבו ישנת הלילה. אם תעשה זאת, אהרוג אותך."

"אכן, זה אדון נוח" חשב הנסיך, כשהסתובב בחדרו וזימר, כי חשב שיהיה לו עוד מספיק זמן לנקות את האורווה. "אבל הייתי רוצה להציץ גם לחדרים האחרים, כי שם בוודאי ישנו דבר מה שהוא רוצה להסתיר ממני, ולכן לא מרשה להיכנס אליהם."

ואז נכנס לחדר ראשון. שם ראה סיר גדול שתלוי היה מהתקרה, ובו משהו רותח, למרות שלא היה כל אש תחתיו.

"מעניין מה שם בפנים" חשב הנסיך. הוא הוציא תלתל שערות מראשו וטבל אותו בסיר, והוא נעשה מיד כאילו היו עשוי מנחושת. "זה סוג נאה של מרק, אם מישהו יטעם ממנו, הגרון שלו יצופה בנחושת" אמר הצעיר ונכנס לחדר השני. שם ראה שוב סיר גדול ובו משהו רותח. "נראה מה קורה בסיר זה" אמר הנסיך וגם שם הכניס תלתל משערות ראשו וזה התכסה מיד בכסף. "זה לא מרק שמתאים לארמונו של אבא" חשב הנסיך "אך כל אחד וטעמו שלו."

הוא נכנס לחדר השלישי וגם שם ראה סיר רותח, כמו בחדרים הקודמים. הוא טבל גם שם תלתל משערותיו וזה יצא מצופה זהב.

"יש אומרים שמרע הולכים לרע יותר" אמר הנסיך "אך כאן הולכים מטוב לטוב יותר. אך אם כאן הוא מבשל זהב, מה הוא יכול כבר לבשל בחדר הבא?"

הוא נכנס לחדר הרביעי. לא מצא שם יותר סירים, אך על ספסל ישבה מי שיכלה להיות נסיכה, אך אם היא הייתה כזו או לא, הרי יופייה היה כמו שהוא לא ראה מעולם.

"הו, מי אתה, ומה מעשך כאן?" שאלה הנערה שעל הספסל.

"אני המשרת אצל הענק" אמר הנסיך.

"עדיף היה לך למצוא מקום עבודה אחר" אמרה היא.

"אבל אני חושב שיש לי האדון טוב. הוא לא הטיל עלי עבודות קשות. אמר רק לנקות את האורווה. כשאנקה אותה, אהיה חופשי יתר היום."

"כן, אבל האם תצליח לנקות אותה?" אמרה היא "על כל קלשון זבל שתוציא, יכנסו עשרה אחרים. אבל אני אלמד אותך איך לעבוד. הפוך את הקלשון ועבוד עם הידית. אזי הכל יעוף מעצמו."

"טוב" אמר הנסיך "כך אעשה." אך בינתיים הוא התיישב לידה על הספסל ונשאר שם כל היום, והם בסוף סיכמו

שיתחתנו בהזדמנות הראשונה. על כן יום העבודה הראשון לא נראה לא ארוך.

לקראת ערב הוא החליט שעדיף לו לגשת עכשיו לעבודה, כי הענק בוודאי יחזור בקרוב.

הוא נכנס לאורווה ותחילה ניסה לעבוד כמו שראה תמיד את נערי האורוות בארמון אבא שלו. אך מיד ראה שהדבר לא יצליח, כי אחרי שעבד זמן מה, לא היה לו יותר מקום לעמוד, כי האורווה התמלאה בחזרה.

על כן עשה כפי שאמרה לו הנערה ועבד עם ידית הקלשון, ותוך זמן קצר האורווה הייתה נקיה לגמרי.

כשגמר, חזר לחדרו, ישב שם וזמזם לעצמו.

בערב חזר הענק עם העזים. "האם ניקית את האורווה?" שאל.

"אכן, אדוני" אמר בן המלך "והיא עכשיו נקיה למשעי."

"תכף אבדוק" אמר הענק והלך לאורווה, אך מצא אותה נקיה, כפי שאמר לו הנסיך.

"בוודאי דיברת עם העוזרת שלי, כי אחרת לא היית יכול לבצע זאת" אמר הענק.

"עוזרת?" שאל הנסיך כשהוא עושה את עצמו לא מבין "מי זה ומה זה, אדוני?"

"בקרוב תראה אותה" אמר הענק.

למחרת הענק יצא שוב עם העזים ואמר לנסך שעליו ללכת ולתפוס את הסוס שרועה במורד ההר. אחר כך הוא חופשי להמשך היום "כי אני אדון נוח לעובדים אצלי" אמר "אך אל תכנס לחדרים אחרים מלבד החדר שלך, אחרת אוריד את ראשך." והוא עזב עם עדר העזים.

"אכן אתה אדון נוח" חשב הנסיך "אבל אני אלך לשוחח עם העוזרת, ואולי בקרוב היא תהיה שלי, ולא שלך."

והוא הלך אליה. היא שאלה אותו מה המשימה שהוטלה עליו היום.

"הו, דבר קל ביותר. אני צריך רק להחזיר הביתה את הסוס שרועה במורד הגבעה."

"ואיך תעשה זאת?" שאלה היא. "אין זו מלאכה מסובכת לרכב על סוס משם ועד הבית" אמר הנסיך "כבר רכבתי על סוסים רבים ואף פראיים ביותר."

"כן" אמרה "אבל זה לא כל כך פשוט כפי שאתה חושב. כשתתקרב לסוס, להבות אש יצאו מנחיריו ולא תוכל לגשת אליו. אבל אם תיקח איתך את הרסן שתלוי על דלת האורווה, ותזרוק אותו ישר לפיו של הסוס, הוא יעשה שקט כל כך, שתוכל לעשות איתו הכל."

הוא אמר שיחשוב על כך, ושוב ישב עם העוזרת והם שוחחו והתבדחו, ודיברו על מה שיעשו כשכבר יהיו בעל ואישה, וכמה טוב יהיה לברוח מהענק. הנסיך היה שוכח את המשימה היומית שלו, את הסוס ואת מורד הגבעה, אילו הבחורה לא הייתה מזכירה לו זאת.

לכן, לפנות ערב הוא לקח את הרסן מהאורווה, עלה במורד הגבעה ושם ראה את הסוס, שלהבות אש פורצות מנחיריו. הסוס התחיל לתקוף אותו עם לסתות פעורות אך הצעיר המתין עד שיתקרב, וזרק את הרסן ישר לפיו. הסוס נעשה שקט כמו טלה ולא היה כל קושי לרכב עליו ולהביאו לאורווה.

"האם הבאת את הסוס ממורד הגבעה?" שאל הענק, כאשר חזר ממרעה.

"אכן, אדוני, רכבתי עליו ישר הביתה, ושמתי אותו באורווה" ענה הצעיר.

"תכף נראה זאת" אמר הענק והלך לאורווה, שם מצא את הסוס, בדיוק כפי שאמר לו הנסיך.

"בוודאי דיברת עם העוזרת שלי" אמר הענק "אחרת לא יכולת לעלות על הרעיון".

"אתמול, אדוני, דיברת על העוזרת שלך וגם היום אתה מדבר עליה. אז מדוע שלא תראה לי אותה?" אמר הנסיך שעושה את עצמו שוב כלא מבין "אשמח לראות את הדבר הזה?"

"או, תראה אותה בקרוב" אמר הענק.

למחרת יצא הענק שוב עם העזים למרעה ולנסיך אמר: "היום תלך תחת האדמה ותגבה את המסים המגיעים לי. כשתגמור יהיה יתר היום שלך חופשי, כי אני אדון נוח." והלך.

"אמנם אתה כאילו אדון נוח אבל הפעם הטלת עלי דבר שאינני יודע איך לעשותו. אך אני אשאל את העוזרת שאתה אומר כי היא שלך, אבל אולי בקרוב תהיה שלי."

וחזר אליה.

העוזרת שאלה אותו מה הוטל עליו היום והוא הסביר שעליו המסים.

"ואיך תעשה זאת?" שאלה.

"אנא, הגידי לי את" אמר הנסיך "כי עוד לא הייתי תחת האדמה ואפילו אילו ידעתי איך להגיע לשם, לא אדע כמה עלי לדרוש."

"טוב, אגיד לך זאת. אתה צריך לגשת לסלע שתחת הצוק. תיקח אלה שתמצא שם ותכה על הסלע" אמרה הבחורה "ואז יצא מישהו שינצוץ כמו אש ואתה תגיד לו מה משימתך. וכשהוא ישאל כמה אתה רוצה, אמור: "כמה שרק אוכל לשאת."

"טוב, אזכור זאת" אמר הנסיך ושוב התיישב על יד העוזרת וישב שם יום שלם, עד שלקראת הערב היא הזכירה לו, כי עליו למלא את משימתו.

הוא יצא לדרך ועשה בדיוק כפי שהיא אמרה לו. ניגש לקיר הסלעים, לקח אלה והכה בסלע. יצא אז אחד, מלא ניצוצות שעפו לו מהאף ומהפה.

"מה רצונך?" שאל.

"באתי מהענק והוא מבקש את המסים שלו" אמר בן המלך.

"וכמה אתה רוצה?" שאל הוא.

"לא יותר מאשר אוכל לשאת" אמר הנסיך.

"מזלך שלא ביקשת יותר" אמר זה שיצא מהסלע "בוא איתי."

הנסיך הלך איתו אל עומק האדמה ושם ראה כמויות גדולות של כסף וזהב, שהיו מונחים כמו אבנים בערמות גדולות. הוא לקח כמה שרק יכול היה לשאת ויצא משם.

ושוב חזר הענק מהמרעה ושאל: "הבאית את המסים?"

"כן, אדוני" ענה הנסיך.

"ומה עשית איתם?"

"הנה שק זהב שעומד שם בפינה" אמר הנסיך.

הענק ניגש לפינה ובדק את השק, מלא זהב וכסף, שהתחיל להישפך, כאשר הענק פתח את הקישורים.

"בוודאי דיברת עם העוזרת שלי!" אמר הענק "ואם כך, אוריד את ראשך!"

"העוזרת?" אמר הנסיך "אדוני, אתמול ושלשום דיברת על העוזרת שלך, וגם היום אתה מדבר עליה. הייתי רוצה לראות בעצמי את הדבר הזה."

"כן, כן" אמר הענק "מחר אקח אותך אליה בעצמי."

"הו, תודה אדוני, אבל אתה בוודאי לועג לי" אמר בן המלך.

למחרת הוביל אותו הענק אל העוזרת ואמר לה: "עכשיו תהרגי אותו, ובשלי אותו בקדירה הגדולה הזו. וכשהתבשיל יהיה מוכן, קראי לי."

ואז הוא נשכב על הספסל, נרדם והתחיל לנחור חזק, כאילו רעמים נשמעים בין גבעות.

העוזרת לקחה סכין, חתכה רק זרת מידו של הנסיך, ושמה אותו בתוך הקדירה, התיזה שלוש טיפות דם על שרפרף ואחר כך אספה סמרטוטים, סוליות נעליים וכל יתר הפסולת שיכלה לאסוף והכניסה אותם לקדירה.

אחר כך מילאה ארגז עם אבקת זהב וקצת מלח.

לקחה גם בקבוק מים שהיה תלוי ליד הדלת. אז היא והנסיך יצאו משם בחיפזון רב. הם הגיעו עד ים ומשם הפליגו , אך איפה השיגו ספינה – אינני יודע.

הענק ישן זמן רב, וכשהתעורר התמתח על הספסל עליו שכב.

"זה יהיה מוכן בקרוב?" שאל.

"זה רק מתחיל לרתוח" ענתה טיפת הדם הראשונה.

הענק חזר לישון, וישן שוב זמן רב. וכשהתעורר שאל שוב: "האם התבשיל כבר מוכן?" אך הוא לא פתח עדיין את עיניו כי היה רדום למחצה.

"כמעט מוכן" ענתה טיפת הדם השניה. הענק שחשב שזאת העוזרת שעונה, נשכב שוב לישון.

ושוב הוא ישן שעות רבות ואז שאל שוב: "עוד לא מוכן?"

"כבר מוכן" ענתה טיפת הדם השלישית.

הענק התיישב וניסה למחות את שינה מעיניו. הוא לא ראה מי עונה לו ולכן התחיל לקרוא לעוזרת. אך לא היה מי שיענה לו.

"טוב" חשב "היא בוודאי יצאה לכמה רגעים." הוא ניגש לקדרה ורצה לטעום, אך שם הרי לא היה כלום מלבד סמרטוטים, נעליים ישנות ומיני פסולת. רק שכל זה התבשל זמן רב וקשה היה להבחין עם זו דייסה או מרק בשר ודבר מה דומה.

כשהוא הרגיש בכך כעס ורגז כל כך שבקושי יכול היה לדעת מה הוא עושה. הוא התחיל לרדוף אחרי העוזרת והנסיך ונע במהירות הרוח. לא עבר זמן והוא הגיע לחוף הים, אך לא היה לו איך להפליג בו.

"תכף נמצא עצה" אמר "אקרא ליונק המים שלי" וקרא לו.

כשיונק המים הגיע, הספיקו לו שתיים או שלוש לגימות והמים בים ירדו כך שהענק יכול היה לראות את הספינה של הנסיך והעוזרת.

"עכשיו זרוק למים את גוש המלח" אמרה העוזרת, והנסיך עשה כך. גוש המלח התחיל לצמוח וחסם את הדרך כך שהענק לא יכול היה להגיע אליהם, וגם יונק המים לא יכול היה לשתות יותר.

"טוב" אמר הענק "גם לזה נמצא פתרון." הוא קרא למנקב הרים שלו, כדי שיקדח דרך ההר כך שיונק המים יוכל לשתות שוב. אך כשהחור בהר היה כבר מוכן ויונק המים רצה לשתות, אמרה העוזרת לנסיך להתיז מהבקבוק שתי טיפות מים.

וכשהוא עשה זאת, הים התמלא שוב במים, ולפני שיונק המים הספיק לשתות את הכל, הם הגיעו כבר ליבשה.

הם החליטו ללכת לארמונו של המלך, אבא של הנסיך, אך הנסיך חשב שלא נאה יהיה שהיא תגיע לשם ברגל.

"המתיני כאן" אמר "ואלך להביא מרכבה רתומה לשבעה סוסים מאורוות אבי. זה כבר לא רחוק. והרי לא אסכים שאשתי לעתיד תלך ברגל לארמון."

"אל תעשה זאת" ביקשה היא "כי אם תלך לארמון, תשכח אותי מהר. אני בטוחה בזאת"

"איך אוכל לשכוח אותך, כשאני אוהב אותך כל כך, ועברנו כל כך הרבה ביחד." והוא התעקש ללכת הביתה ולהביא את המרכבה המלכותית עם שבעה סוסים. ולה הוא אמר להמתין על החוף.

היא ויתרה לו כי ראתה שהוא עומד על דעתו, אבל אמרה: "כשתגיע לארמון לך ישר לאורוות, תרתום את הסוסים למרכבה, וחזור מהר כמו שרק תוכל. אל תדבר עם אף אחד, תתנהג כאילו אינך רואה אותם כלל ובשום אופן לא תאכל שם דבר, כי אחרת צרה גדולה תיפול על שנינו."

ביום שהנסיך הגיע לארמון המלך האח הבכור שלו עמד להתחתן. כל המשפחה וכל הפמליה התאספו סביב הצעיר ושאלו אודותיו. הוא התנהג כאילו אינו רואה אותם והלך ישר לאורווה כדי לרתום את הסוסים.

אבל החוגגים באו אליו עם מאכלים ומשקאות וניסו לשכנעו לאכול ולשתות, אך הוא לא לקח כלום אלא רתם את הסוסים מהר כשרק יכול היה.

אבל אחות של הכלה זרקה לו תפוח עץ ואמרה "היית זמן רב בדרך. אתה בוודאי עייף ורעב."

הוא לקח את התפוח ונגס בו, ובאותו הרגע שכח כליל על העוזרת ושעליו לנסוע ולהביא אותה לארמון.

"כנראה השתגעתי!" אמר "למה לי כל הסוסים והמרכבה הזו?" הוא התיר מהר את הסוסים ונכנס לארמון המלך. בקרוב גם סוכם שהוא יתחתן עם אחות הכלה, זו שזרקה לו את התפוח.

העוזרת ישבה על חוף הים זמן רב, רב מאוד, אך הנסיך לא חזר. היא הלכה משם ואחרי כברת דרך הגיעה לבקתה קטנה, שעמדה בודדה לגמרי לא הרחק מארמון המלך. היא נכנסה שם ושאלה האם תוכל למצוא כאן מחסה.

בבקתה גרה אישה זקנה, כעסנית אך גם טרולית מרושעת. היא תחילה לא רצתה לאחסן את העוזרת, אך אחרי שכנוע והבטחת תשלום נאה הסכימה לכך. הבקתה הייתה מוזנחת ומלוכלכת כמו דיר חזירים. העוזרת הציעה שהיא תסדר אותה קצת. הזקנה לא רצתה בכך, וכעסה מאוד. אך העוזרת לא דאגה. היא הוציאה קצת זהב מהארגז שלה וזרקה אותו לאש. הזהב רתח ונשפך, וציפה את הבקתה כולה, עד שהייתה מוזהבת מבפנים ומבחוץ. כשהזהב התחיל לרתוח, הזקנה נבהלה כל כך שברחה משם בריצה מהירה ולא עצרה עד שנפלה, נפגעה בראשה ומתה.

למחרת עבר שם במקום ראש השומרים של הארמון. הוא הופתע מאוד כשראה את הבקתה נוצצת וזורחת בין העצים, והשתומם עוד יותר כאשר ראה נערה יפה שישבה בבקתה. הוא התאהב בה ממבט ראשון, וביקש יפה ובנימוס רב שהיא תינשא לו.

"האם יש לך הרבה כסף?" שאלה העוזרת.

"כן" ענה "מצב שלי לא רע בכלל." והוא הלך כדי להביא כסף ולהראות לה. בערב הוא חזר עם שני שקי כסף, אותם שם על הספסל. למראה הכסף הרב אמרה העוזרת שהיא תסכים לו, והם התיישבו כדי לעשות תוכניות לעתיד.

אך טרם התיישבה אמרה העוזרת: "שכחתי לטפל באש."

"למה לך לעשות זאת?" אמר ראש השומרים "אני אטפל בכך!" והוא ניגש לאח.

"רק תגיד לי כשתיקח את ידית היעה לידך" אמרה היא.

"אני מחזיק אותו עכשיו" ענה.

"אז עכשיו שפוך גחלים על עצמך כל הלילה עד שהשמש תזרח" אמרה.

וכך ראש השומרים עמד ושפך את הגחלים על עצמו ולמרות שביקש, איים והתלונן הגחלים לא נעשו קרירים יותר.

כשהשמש זרחה והכישוף פג הוא רץ משם מהר, כפי שרק נשאו אותו רגליו, ורחוק משם כמה שרק יכול היה. אנשים השתוממו ושאלו מה קרה לו, אך הוא התבייש ולא סיפר כלום.

למחרת עבר במקום זה עורך דין. גם הוא הופתע לראות את הבקתה המוזהבת ואת הנערה היפהפייה. גם הוא התאהב בה ממבט ראשון, והציע לה נישואים.

כמו ששאלה את ראש השומרים, כך גם אותו שאלה הנערה על מצבו הכספי. כאשר הוא הביא עמו את כספו, ורצו להתיישב יחד אמרה העוזרת פתאום שהיא שכחה לנעול את הדלת.

"אני אעשה זאת" אמר עורך הדין. "רק תגיד לי כשתחזיק את ידית הדלת בידך" ביקשה. "אני מחזיק אותה כעת" קרא עורך הדין. "אז עכשיו תמשיך להחזיק בדלת והדלת תחזיק אותך עד הבוקר!"

איזה מחול משונה עשה עורך הדין הלילה! פעם הוא היה לפני הדלת, פעם מאחוריה, התגלגל מצד אחד של המרפסת לצד שני וכך נלחם עם הדלת עד הבוקר. תחילה הוא קילל את העוזרת, אחר כך ביקש רחמים אך ללא הועיל.

כשכבר זרחה השמש והדלת שחררה אותו, עורך הדין הסתלק משם מהר. הוא לא ביקש שכר טרחה ושכח את שקי הכסף שלו, ורק רץ מהר, כי פחד שהדלת תתפוס אותו שוב.

ביום השלישי עבר שם מנהל אחוזת המלך. גם הוא התאהב בעוזרת היפה, הציע לה להתחתן איתו והמעשה חזר על עצמו. כשהוא הביא את כספו, והתיישבו לתכנן את החתונה, היא אמרה שהיא שכחה להחזיר את העגל לרפת, ומוכרחה לעשות זאת מיד.

"למה לך לטרוח" אמר מנהל האחוזה "אני אעשה זאת" ויצא לחפש את העגל. "רק תאמר לי כשזנבו יהיה בידיך" ביקשה ההיא.

"כעת תפסתי אותו" קרא מנהל האחוזה.

"אז עכשיו תמשיך להחזיק את העגל, והעגל יחזיק אותך עד הבוקר!"

העגל התחיל לרוץ באחו ובגבעות ובחורשות ומנהל האחוזה רץ יחד איתו, כי לא הצליח להשתחרר מזנבו. בבוקר האיש המסכן היה עייף ורצוץ. הוא היה כל כך שמח להשתחרר מזנבו של העגל שברח משם מיד, בלי לחשוב כלל על הכסף שהביא.

למחרת עמדו להתקיים החתונות של הנסיכים. הנסיך הבחור עם בחירת ליבו יצאו לארמון במרכבה הראשונה, והנסיך הצעיר, זה ששירת אצל הענק, עם אחותה של הכלה במרכבה שניה.

אך כשהזוג הצעיר עלה למרכבה כדי לנסוע לאולם החגיגות, נשבר ציר של המרכבה. ניסו להחליף אותו במקום, אך גם השני והשלישי נשברו מיד, למרות שהיו עשויים מעץ החזק ביותר.

בסוף ראש השומרים, שגם הוא היה בין הטורחים להכין את החתונות, אמר: "שם בחורשה עומדת בקתה ובה גרה נערה צעירה. תבקשו ממנה את ידית היעה. היא תשמש כציר טוב, כי היא חזקה ביותר. אני יודע זאת היטב."

מיד נשלח שליח לבקתה לבקש יפה השאלת ידית היעה, עליה דיבר ראש השומרים. הוא הביא את הידית ואמנם היא החזיקה היטב את גלגלי המרכבה.

הזוגות עמדו כבר לעלות על המרכבה, כשרצפת המרכבה התפוררה כליל. ניסו במקום לתקן אותה עם עץ חזק וחזק עוד יותר, אך ללא הועיל. עץ הרצפה התפורר שוב ושוב.

ואז אמר עורך הדין שהיה במקום: "שם בחורשה עומדת בקתה קטנה ובה נערה. תבקשו את דלת חדרה כדי לתקן את המרכבה, כי הדלת הזו חזקה ביותר. אני יודע היטב."

ושוב שלחו שליח לבקתה ובקשו את הדלת המוזהבת לתיקון המרכבה. עם תמיכת הדלת רצפת המרכבה החזיקה היטב וכולם עלו עליה. אלא שאז התברר שהסוסים לא מסוגלים למשוך את המרכבה. תחילה רתמו שישה סוסים, אחר כך שמונה, עשרה ואפילו שנים-עשר. העגלון קילל והרביץ להם, אך המרכבה עמדה במקום. כבר היה מאוחר ובכנסייה ובארמון חיכו באי-סבלנות לזוגות הצעירים וכולם דאגו מאוד.

בסוף מנהל האחוזה אמר: "שם בחורשה עומדת בקתה מוזהבת, ובה גרה נערה צעירה. אם תבקשו את העגל שלה ותרתמו אותה למרכבה, הוא יסיע אותה לבטח, כי הוא חזק כמו אלף סוסים. אני יודע זאת היטב."

כולם חשבו שזה מגוחך לנסוע במרכבה משוכה בעגל, אך בלית ברירה החליטו לנסות. שלחו שוב שליח וביקשו, יפה כמה שרק ניתן היה, לתת להם את העגל בהשאלה. העוזרת נתנה להם אותה ברצון.

איש לא האמין שהעגל יוכל להזיז את המרכבה, אך כשרתמו אותו, למרבה הפלא המרכבה זזה. העגל משך אותה דרך גבעות וסלעים, בדרכים כל כך קשות ומסוכנות שיושביה בקושי יכלו לנשום.

בצחוק גדול קיבלו אורחי הארמון את מרכבת הזוג הצעיר משוכה על ידי עגל. הנסיך הצעיר התבייש מאוד, ועוד יותר התביישה הכלה, הארוסה שלו. היא החליטה כי אין זה נאה לה להתחתן בצורה כל כך מביישת, ועזבה מיד את הארמון.

אחרי החתונה התיישבו כולם לסעודה, אך אז נזכרו בנערה שהשאילה להם את ציר המרכבה, את רצפתה ואת העגל. אחרי שיקול רב החליט המלך שמגיע לבחורה הנדיבה הזו להשתתף בסעודה. שלחו מיד חמישה מכובדים להזמין אותה לארמון ואמנם היא הגיעה לשם. כולם התפעלו מהיופי שלה והודו לה מאוד על עזרתה. הנסיך הצעיר, שנשאר עתה ללא ארוסה, נזכר בה מיד, כרע לפניה על ברכיים וביקש שתינשא לו, כפי שתכננו מלהתחילה. אך היא אמרה: "אתבייש להינשא למי שבא לחתונה במרכבה משוכה בעגל!"

מיד קם מהשולחן בן מלך שלישי, אף הוא בחור נאה וגבוה, והציע לה נשואים, והיא הסכימה מיד. הם נישאו במקום והחגיגות של שתי הזוגות נמשכו ימים רבים.

והנסיך הצעיר נשאר רווק לכל החיים, כי שום נערה לא רצתה להתחתן עם בחור שמגיע לחתונה במרכבה משוכה בעגל.